

Nr 7.

Ankom till Riksdagens kansli den 28 mars 1913 kl. 5 e. m.

Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 7, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående lättnader i avseende å de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter.

I motion inom Andra kammaren, nr 220, har herr *Martin* hemställt, att Andra kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida i gällande bestämmelser rörande de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter ändringar kunna vidtagas i syfte att vinna lättnader, särskilt med hänsyn till de lägenheter, som avsöndrats till s. k. egna hem och som mestadels hava sitt största värde i därå uppförda byggnader, samt vidtaga de åtgärder, vartill utredningen kan föranleda. *Motionen.*

Beträffande motiveringen för detta yrkande hänvisas till motionen.

På hemställan av sitt fjärde tillfälliga utskott i utlåtande nr 4 har Andra kammaren bifallit motionen. *Andra kammarens beslut.*

Sedan beslutet därefter delgivits Första kammaren, har denna hänvisat ärendet till förberedande behandling av sitt andra tillfälliga utskott.

Beträffande vad Andra kammarens utskott till stöd för sin hemställan anfört, tillåter sig utskottet hänvisa till Andra kammarens utskotts utlåtande.

I en till Kungl. Maj:t den 8 december 1911 ingiven skrivelse hava en del innehavare av till skatte försälda samt under ständig städje- och besittningsrätt upplåtna Danvikshemman inom Stockholms län anhållit om utredning, dels huruvida i samband med ifrågasatt avskrivning av frälse- *Utskottets yttrande.*

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 12 saml. 2 avd. 7 häft. (Nr 7)

räntor i övrigt avskrivning kunde ske jämväl av räntor, rekognitionsavgifter och andra avgälder från nämnda Danviksfastigheter, dels ock huruvida icke stadgandena i kungl. kungörelsen den 17 maj 1861 angående försäljning till skatte av de Danviks hospital tillhöriga, under ständig städje- och besittningsrätt upplåtna hemman och lägenheter kunde ändras så, att från Danviks hospital skatteköpta fastigheter bleve i alla avseenden likställda med annan med äganderätt upplåten svensk jord.

Den 8 december 1911 ingåvo även en del innehavare av dylika Danvikshemman inom Uppsala län till Kungl. Maj:t framställning om ävägabringande av sådan utredning om hospitalets rätt att uppbära ränta från nämnda hemman, att »ursprunget måtte kunna upphävas och hemmanen bliva likställda med kronoskattehemman efter grundskatternas avskrivning».

Nämnda båda framställningar remitterades till kammarkollegium, som erhöll i uppdrag att, efter att hava inhämtat yttrande av direktionen över Danviks hospital, avgiva utlåtande i ärendena.

Den 11 december 1911 anmodade statsrådet och chefen för civildepartementet kammarkollegium att, efter att hava inhämtat yttrande i ärendet från direktionen över Danviks hospital, avgiva förslag till förändring av gällande bestämmelser om försäljning till skatte av nämnda hospital tillhöriga, med ständig städje- och besittningsrätt upplåtna hemman.

Denna anmodan motiverades därmed, att ett inom justitiedepartementet utarbetat förslag till lag om avlösning av vissa frälserräntor antagligen komme att genom proposition föreläggas 1912 års riksdag, och det syntes lämpligt att i sammanhang därmed jämväl upptaga till avgörande frågan, huruvida ej kungörelsen den 17 maj 1861 angående försäljning till skatte av de Danviks hospital tillhöriga, med ständig städje- och besittningsrätt upplåtna hemman och lägenheter borde, om ej helt och hållet upphävas, åtminstone till förekommande av frälserräntors bildande omarbetas, i vad anginge sättet för dylika hemmans försäljning.

Sedan handlingarna i nämnda trenne ärenden remitterats till direktionen över Danviks hospital, avgav direktionen den 11 april 1912 yttrande rörande desamma.

Kungl. Maj:t förelade genom proposition 1912 års riksdag ett förslag till lag om avlösning av vissa frälserräntor. Vid ärendets behandling inom lagutskottet föreslog utskottet, — som förklarade sig icke vilja närmare inlåta sig på frågan om den rätt till rekognitionsavgifter, som kungl. brevet den 21 juli 1813 kunde medföra för Danviks hospital — att i lagens 20 § skulle stadgas, att avlösning av frälserränta från fastighet, som förut tillhört Danviks hospital, icke skulle inverka på den rätt till viss avgift

vid fastighetens försäljning, som på grund av bestämmelserna i sagda kungl. brev måtte tillkomma hospitalet.

Riksdagen biföll lagutskottets förslag i denna del, vadan frågan om hospitalets rätt till rekognitionsavgifter sålunda tills vidare lämnats öppen.

Emellertid är på grund av Kungl. Maj:ts remiss i anledning av ovan nämnda framställningar från innehavare av Danvikshemman förevarande fråga nu föremål för utredning av kammarkollegium, och anser utskottet att denna utredning bör komma att täcka alla de fall av rekognitionsavgifter, som i motionen beröras.

Som sålunda den av motionären begärda utredningen redan är av Kungl. Maj:t igångsatt, får utskottet hemställa,

att Första kammaren icke måtte biträda Andra kammarens i ärendet fattade beslut.

Stockholm den 28 mars 1913.

Å utskottets vägnar:

FABIAN DE GEER.

Vid ärendets slutbehandling inom utskottet hava närvarit herrar: friherre Fabian De Geer, Danström, Rosén, Steffen, greve Spens, Forssman och Klefbeck.
